

Apie pakantumą: tolerancija ir diskriminacija

Netolerancija nebus toleruojama.
Studentų išmintis

Demokratinėje ES visuomenėje labai daug kalbama apie *toleranciją*. Šis žodis tapo tarsi koks burtažodis, galintis, atseit, panaikinti bet kokius visuomenėje kylančius konfliktus ar nesusipratimus. Be gilesnio pasvarstymo tikima, kad tolerancijos pasekmės yra tik teigiamos. Ar iš tikrųjų taip?

Pats žodis *tolerancija* yra lotyniškos kilmės (*tolerantia*) ir reiškia *kantrybė, ištvėrmė*. Lietuviai svetimžodis *tolerancija* nieko giliau nesako, o pasak Vydūno, kaip ir visi kiti svetimžodžiai, niaukia sąmonės šviesą. Vartokime seną lietuvišką žodį *pakanta*: *Augindami pakantą tarp savęs auginame ir teisingumą, ir širdingumą* (Vd); arba *pakantumas*: *Negalima taikstyti su pakantumo atmosfera tinginiams ir darbo drausmės laužytojams* (LKŽ).

Pats žodis *pakanta* ir paaiškinamieji sakiniai mums byloja, kad pakanta tam, kuris *pakenčia* nėra vien tikrai gerai. Pakanta, kaip sako pats žodis, reiškia didesnę ar mažesnę kančią. Žinoma, pakantusis, kaip sako Vydūnas, ugdo savyje teisingumą bei širdingumą, tačiau jam ir skauda, nes jis kenčia. Kita vertus, matome, kad ***per didelį pakantumą kenkia visuomenei, ardo joje esamą tvarką***. Jeigu bet kokia visuomenė, organizacija, partija ar struktūra sugebėtų laikytis visiško pakantumo (tolerancijos), jos paprasčiausiai nebeliktų, – toleruojami reiškiniai ją greitai sunaikintų. Kiekviena struktūra ar organizacija, pradėdant nuo pačios paprasčiausios – dviejų žmonių draugystės ar santuokos, – turi savo taisykles, kurių reikia laikytis, kad tam tikra struktūra galėtų gyvuoti.

Europos Sąjungoje, kurioje tiek daug kalbama apie toleranciją, labai daug kas netoleruojama. Jei ES viską toleruotų, jos paprasčiausiai nebūtų. Sąjunga turi savo programą bei tikslus, kuriems turi paklusti tie, kurie nori tapti ES nariais. Ji nepakenčia (netoleruoja) tų, kurie nesilaiko nustatytų taisyklių ir reikalavimų. Taip būna bet kokio dydžio visuomenėje ar struktūroje. Jei šeima tampa pakanti toms gyvenimo normoms, kurios dabar yra vis labiau propaguojamos, ji vis labiau irsta.

Tas pats tinka ir atskirai asmenybei. Jei aš tampa absoliučiai pakantus tam, kas yra priešinga mano religijai, mano etinėms vertybėms ar įsitikinimams, mano gyvenimas nebetenka prasmės, aš nebesivystau ir apskritai sunykstu kaip asmenybė ir lengvai pasiduodu bet kokioms įtakoms ar manipuliacijoms. Jeigu politikas būtų labai pakantus, jis labai greitai netektų įtakos. Bet jeigu jis nekalbėtų apie pakantumą, jis vėlgi būtų blogas politikas ir netrukus nueitų nuo scenos.

Kalbos apie toleranciją ir buvimas tolerantišku dažniausiai yra skirtingi dalykai. Kodėl? Pagalvoję tikriausiai surastume ne vieną priežastį.

Pakantumas, tolerancija, kaip ir kiekvienas reiškinys, yra ir geras, ir blogas. Pakanta – abipusiai aštrus ginklas ir su juo reikia elgtis taip, kad per daug nesužeistum nei savęs, nei kitų, kuriems turėtum būti pakantus. Pakantumas visada veda į konfliktą, kur susiduria dvi priešingos nuomonės ar jėgos. Todėl yra būtina stebėti, kad tie, kuriuos pakenčiame nesunaikintų toleruojančių. Ir atvirkščiai, reikia stengtis, kad pakanta būtų pakankama ir nesunaikintų tų, kuriuos reikia pakęsti. Trumpai sakant, ***per didelė pakanta tampa savinaika, o per mažą pakanta naikina tuos, kuriuos reikia pakęsti***.

Suvokus prieštarinę pakantos poveikį, toleranciją galima viešai naudoti, kaip slaptai veikiantį ginklą, t. y. ***skelbti vienus tikslus, o siekti visai priešingų***. Pastebėjime, kad tie, kurie garsiausiai kalba apie toleranciją, patys dažnai būna netolerantiški, nes jie turi garsiai nepasakomų tikslų, kuriuos ir pridengia žodžiais apie toleranciją bei diskriminaciją.

Tai dažnai šiuolaikinių politikų vartojamas ginklas: apie toleranciją jie kalba tik teigiamai, iš visų reikalauja pakantumo, o patys yra mažiausiai pakantūs. Trumpai sakant, veikiama pagal paradoksalų principą: *netolerancija nebus toleruojama* –

nepakanta nebus pakenčiama..

Sitokiū būdu naudojant pakantumą, **griaunama sena tvarka ir įvedama nauja tvarka**. Kitaip sakant, šiuolaikinės socialinės revoliucijos arba perversmai visuomenėje (socialinė inžinerija) vykdomi be kraujo, manipuliuojant žodžiais ir naudojant informacines technologijas bei žiniasklaidą.

Genetinė inžinerija – girdėta sąvoka. Socialinė inžinerija – naujai pradedama vartoti sąvoka. Ką ji reiškia? *Socialinė inžinerija = visuomenės inžinerija*. Tai reiškia, kad su visuomene atliekamos panašios manipuliacijos bei eksperimentai, kaip ir su gyvais organizmais, ląstelėmis ar genais.

Kas tai yra visuomenė? Lot. *socialis* – visuomeninis; *socio* – sujungti, apjungti; *socius* – bendras, susietas; *socius* – draugas, giminaitis, sąjungininkas. Visuomenę taipogi galima laikyti tam tikru organizmu,. Su šiuo dideliu organizmu – visuomene (*societas*) – atliekami eksperimentai, kaip ir su kitais organizmais. Tai ir yra socialinė inžinerija, kurios padarinius mes jau patiriame.

Tokiū būdu įvyko vadinamoji seksualinė revoliucija, tokiais metodais vykdoma šeimos ir visuomenės sanklodos arba **lyties** revoliucija bei gyventojų mažinimo, vadinamoji demografinė politika. Tokios sąvokos, kaip *daugiakultūriškumas, tolerancija, diskriminacija, atvira visuomenė, homofobija, seksizmas, somatinis fundamentalizmas* ir kiti panašūs naujadarai, pasak Dž. Orvelo – „naujakalbė“ (*new speak*), yra socialinės inžinerijos įrankiai (senoviškai – *pabūklai*).

Daugiakultūriškumas (multikultūralizmas) taip išplečia kultūros sąvoką, jog beveik visi žmonių skirtumai tampa kultūros dariniais („socialiniais konstruktais“), kuriuos panorėjus galima perkonstruoti.

Tai, kas per amžius buvo laikoma blogiu, dabar, dėl mūsų pakantumo, mums peršama ir pamažu tampa visų pageidaujama dalykais. Peršamą blogį visuomenė lengvai priima ne tik dėl pakantumo, bet ir dėl mūsų noro patirti, išgyventi ir pasimėgauti tuo, anksčiau netoleruotu blogiu.

Apie tai aiškiai liudija pirmojo pornografinio žurnalo *Playboy*, vėliau pavadinto erotiniu, išleidimo istorija JAV, 1953 metais. Leidėjas Hju Hefneris iš pradžių netikėjo žurnalo sėkme puritoniškoje 50-ųjų metų Amerikoje. Vėliau jis pasakojo, kad pirmame numeryje, kurį jis paruošė Čikagoje, nenurodė net žurnalo adresu, nes nebuvo įsitikinęs, ar pavyks išleisti antrąjį numerį. Tačiau sėkmė buvo stulbinanti. Pirmojo pornografinio žurnalo steigėjas per trumpą laiką tapo vienu iš turtingiausių JAV žmonių. Netrukus visa Amerika buvo užtvindyta milijonais panašaus pobūdžio žurnalų ir laikraščių.

Seksualinę revoliuciją palaikė ir skatino visos įtakingiausios JAV ir Europos žiniasklaidos. Amerikiečiams ir europiečiams buvo teigiama, kad „sekso laisvė“ – tai reikalingiausias dalykas šiuolaikiniam žmogui, o gyvenantys pagal krikščioniškos etikos principus yra atsilikėliai nesuprantantys gyvenimo ir nesinaudojantys jo malonumais. Porno biznesis tapo pelningiausiu verslu Amerikoje ir Anglijoje.

Tas noras patirti blogį, juo pasimėgauti ir yra perdėtos tolerancijos, kokią dabar išgyvename, pagrindinė priežastis. Ko gero, ir čia neapsieita be įsikišimo Dievo prokuroro – šėtono, aprašyto Senojo Testamento Jobo knygoje. Tik šiuo atveju šėtonas, stovėdamas prie Jo sosto, Dievui kalbėjo taip: *Išbandyk žmogų seksualinėmis laisvėmis ir matysi, kaip jis pamirš tave, ieškodamas malonumų sekse*. Ir šį kartą šėtonas buvo teisus. Šiuolaikinis žmogus, priešingai nei Jobas, neišlaikė gundymo seksualinėmis laisvėmis (*ir nevesk mūsų į pagundą*) ir nusigrėžė nuo Dievo.

Pasak baltarusių prof. V. Veiniko (*Kur gyvena mintis?*, „Svet“, 1995, Nr 1-2), Šv. Raštas nelaiko smegenų mąstymo centru. Smegenys Biblijoje paminėti tik du kartus – Jobo knygoje (Job 21, 24): *Jis yra gerai atsigavęs ir jo kaulams nestigo smegenų*; ir Laiške žydams (Žyd 4,12): *Dievo žodis yra gyvas, veiksmingas, aštresnis už dviašmenį kalaviją. Jis prasiskverbia iki sielos ir dvasios sąnarių ir kaulų smegenų, ir teisia širdies sumanymus bei mintis*.

Šv. Rašte nėra nei mažiausios užuominos, kad smegenys mąsto. Minėtoje Šv. Rašto citatoje yra nurodymas, jog Dievas teisia žmogaus **širdies** sumanymus ir mintis. Daugybėje Šv. Rašto vietų sakoma, kad mintys ir sumanymai yra širdyje. *Visi jų širdies sumanymai ir mintys buvo piktos* (Pr 6, 5); *Pikta jie mąsto savo širdyje* (Ps 139, 3); *Kvailystė įėjo į širdį* (Pat 25, 15). Vietų, kur minima širdis, Biblijoje yra apie šešis šimtus.

Visas citatas apie širdies veiklą galima suskirstyti į tris grupes: 1) apie tai, kas **įeina** į žmogaus širdį, 2) kas **vyksta** širdyje ir 3) kas iš širdies **išeina**. Atėjusi į širdį mintis

įgauna joje papildomą emocinę spalvą ir „nudažyta“ pereina į kūną, o kartais ir toliau į aplinką. Taigi, ir širdis nėra mąstymo organas. Ji tik priima ir perduoda toliau. Širdis taipogi yra jausmų centras. Ir dar, širdis yra savotiškas jausminis filtras. Priimamą informaciją – mintį ji gali sustiprinti arba visai atmesti.

Pradinis visų minčių šaltinis, kaip rodo Šv. Raštas, yra Dievas ir, tam tikru mastu, šėtonas. Susidaro tokia minties arba informacijos perdavimo grandinė: *Dievas* arba *šėtonas* – *dvasia* – *siela* – *širdis* – *smegenys* – *žmogaus veiksmai*.

Mąstymo paslaptis gali būti nušviesta tik dvasiniais dėsniumais: *Kodėl tu leidai šėtonui įdėti į tavo širdį melo mintį?* Arba: *Saugokis, kad į tavo širdį neįeitų nusikalstama mintis* – tai citatos iš Šv. Rašto.

Reiškia, kad žmogus gali ir **neįsileisti** šėtoniškos minties į savo širdį. Kaip tai padaryti? Gimdamas žmogus gauna gyvenimą, talentus ir laisvą valią. Dievas nori, kad žmogus jį pamiltų laisvai. Todėl žmogaus siela ir širdis apdovanoti sugebėjimu **vertinti** ir **pasirinkti**.

Betgi žmogus, turintis laisvą valią, galėtų išdidžiai pasakyti: *aš nepripažįstu nei Dievo, nei velnio ir noriu pats gyventi nuo nieko nepriklausomas*. Kad taip nenutiktų, bet ir iš žmogaus laisva valia nebūtų atimta, Dievas, jį sutverdamas, nedavė **savarankiško** mąstymo dovanos. Žmogus gali tik **rinktis**, kas ateina iš Dievo arba iš velnio. Tam yra skirti emocinis (širdis) ir intelektualinis (protas) centrai.

Visa, ką žmogus galvoja, sako ar daro, – visa tai iš esmės yra tik Dievo ar šėtono **pasirinkimas**. Trečio varianto nėra. O pasirinkti sunku, nes Dievas neprievertauja žmogaus. Dievo mintys romios ir neįkyrios. O šėtonas, priešingai, veikia įkyriai – gudrumu ir apgaule, nes *jis yra melo tėvas* (Jn 8, 44).

Atkakliai besipriešinančiuosius tiesai Kristus vadina velnio vaikais: *Kodėl nesuprantate, ką jums sakau? Ar ne todėl, kad negalite mano žodžių klausyti? Jūsų tėvas – velnias ir jūs pasišovę tenkinti jo užgaidus. Jis nuo pat pradžios buvo galvažudys ir niekuomet nesilaikė tiesos, – jame ir nėra buvę tiesos. Skleisdamas melą, jis kalba, kas jam sava, nes jis melagis ir melo tėvas* (Jn 8, 44).

Jei laikysitės mano mokslo, (...) jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus (Jn 8, 31-32).

Elkimės pagal pirmąjį impulsą, nes jis pats kilniausias. Iš pradžių girdime **širdies** balsą, o paskui ateina mums naudingesni, bet mažiau kilnūs elgesio variantai. Juos žmogus dažniausiai ir pasirenka.

Šią, Šventraščių pagrįstą V. Veiniko teoriją galima išdėstyti labai trumpai. Žmogus turi du susivokimo centrus: širdį (sielą) ir protą (sąmonę). Širdis veikia meilės ir vienybės principu ir yra susijusi su Dievu. O pagrindinis proto veiklos principas yra eliminacinis, t. y. atmetantis, atskiriantis. Todėl proto veikla yra skaldanti, supriešinanti ir egoistinė. Tikrasis žmogaus centras yra širdis – kai žmogus, rodydamas į save, sako „aš“, jis visada rodo į širdį. Tarp proto ir širdies yra ryšys, jis atrastas jau ir šiuolaikinių neurofiziologų. Deja, šiuolaikiniame žmoguje šis ryšys labai pažeistas ar net visai nutrūkęs. Kol proto ir širdies ryšys yra pakankamas, žmogus girdi sąžinės ir Dievo balsą. O kai jis nutrūksta, žmogaus veikla, kylanti vien tik iš proto, tampa demoniška.

Staciatiškai pasidavimą šėtono mintims arba, kaip esame įpratę sakyti, pagundoms suskirstė į penkis lygius ar pakopas. Pirmoji nuodėmingoji mintis vadinama – *прилог*. Rusų k. žodis *прилог* giminingas žodžiui *melas* – *ложь, лгать*, – viena iš jo prasmių yra *šmeižtas*. *Прилог* lietuviškai galėtume versti *gundymas*. O gundyme melo visada yra.

Už gundymą žmogus neatsako, kad ir kokia netinkama toji mintis būtų. Juk ta mintis ne iš žmogaus. Jei mes tai šėtoniškai minčiai pritarsime, tai jau bus *сочетание* – *sujungimas, pritarimas*. Jį galima įveikti maldomis.

Ilgalaikis pasidavimas, mėgavimasis nuodėmingomis šėtono mintimis vadinamas *пленение* – *susaistymas* arba *pavergimas*.

Ketvirtoji gundymo pakopa yra *страсть* – *aistra, geismas*.

Penktoji gundymo pakopa vadinama *прелесть* – tai *aukščiausio laipsnio apgaulė, klasta* arba *apžavai, žavesys*. Slavų priešdėlis *пре* reiškia aukščiausią laipsnį: *прекрасный* – labai geras, nuostabus; *премудрый* – urač išmintingas; *пречистый* – urač švarus, švarutėlis. *Лесть, ложь, лгать* – *melas, apgaulė, meluoti*. Taigi *пре* + *лесть* reiškia aukščiausio laipsnio apgaulę, o tai ir yra *apžavai* arba *žavesys*. V. Dalio žodyne *прелесть* reiškia *apgaulė, klasta, vilionė, grožis, žavesys*. Įdomiausia, kad kadaise buvęs dviprasmiš žodis šiuolaikinėje rusų kalboje tapo vienaprasmiu – tai jau tik *žavesys*,

patrauklumas, malonumas.

Šėtonas kruopščiai slepiasi, todėl rusai senoviškai jį vadina: *лукавый* – viliojoju, *klastūnu*. Tai, kas vyksta dabar pasaulyje, vyko nuolatos – žmonės visą laiką būdavo viliojami arba gundomi, tik šiais laikais gundymui labai sumaniai yra išnaudojamos šėtono gudrybės – **žavusis** gundymo lygis. Tam naudojamos šiuolaikinės propagandos priemonės – *sutikimo gaminimo technologijos (manufacturing consent)*. Kad laisvas žmogus būtų pavergtas, neužtenka prievartos, reikia jo paties **sutikimo**. Kaip matome, mąstyti mums nebereikia, viskas jau sumąstyta – mums palikta tik pasirinkti. Tačiau **kas** tai sumąstė?

Kalbant apie toleranciją, *įvairovė* iškeliamą kaip vertybė. Iš tiesų gražu, kai natūralioje pievoje veši įvairiausios gėlės. Tai nepalyginamai gražiau, nei kultūrinė pieva, kurioje auga tik viena ar kelios žolės. Tačiau jokia gėlė nenori kaimynines gėles padaryti tokias, kaip ir ji pati, o taip labai skatinamoje tolerancijoje aiškiai matyti, kad brukama pakanta skirta „vienokius“ padaryti „kitokiais“. Štai pavyzdys.

Kultūros ir meno savaitraštyje *Nemunas* (2007, Nr. 9, p. 9) G. Jankauskas, pristatydamas prancūzų filmus rašo: *Visi vyrai yra gėjai, tik ne visi tai žino (...) Kartais, žiūrint pačius naujausius kino filmus nejučia peršasi mintis, kad nebetoli tie laikai, kai seksualinėmis mažumomis reikės vadinti tradicinės meilės šalininkus. Kino festivaliuose, kurių programos yra savotiškas lakmuso popierėlis, anonsuojama meilės istorija vis rečiau pasakoja apie tai, kaip vaikas susitinka merginą. Kur kas dažniau pasitaiko „kitokios meilės“ pavyzdžių, kartais net labai egzotiškų.*

Tolerancija (sutikimo gaminimo technologijos) padės ir mums „sužinoti“, kad, ko gero, ir mes esame gėjai. Tokių perversijų platintojai rašo, kad lytiškumas arba, kaip jie sako, *seksualinė orientacija* nėra įgimtas, bet kultūrinio-socialinio auklėjimo rezultatas. Iš dalies jie yra teisūs, todėl taip ir stengiamasi per meną, o ypač per filmus, paveikti žmones.

Suomių teisininkas Varoo Vooglaid, kurio straipsnis apie šeimos politiką buvo spausdintas *Bernardinai.lt*, rašo: *Tolerancijos samprata reiškia, kad visų nuomonės turėtų būti išgirstos ir vertinamos. Tačiau akivaizdu, jog visiška tolerancija nėra galima. Taigi tolerancijos propaganda tapo priemone, kuria kaip tik ir yra skleidžiama visiška netolerancija. Homoseksualumas yra nenatūralus. Buvo toks laikas, kai homoseksualumas buvo baustinas pagal įstatymą.*

Vėl matome eilinį paradoksą: **tolerancijos propaganda tampa priemone netolerancijos skleidimui**. Prisiminkime kitą jau minėtą paradoksą: teisinės valstybės įstatymai sunaikina ją pačią (žr. *Apie teisinę valstybę*).

Kita svarbi suomių teisininko mintis yra ta, kad homoseksualumas yra *nenatūralus*. Labai svarbu skirti, kas natūralu ir kas ne. Kitaip sakant, – kas atitinka Kūrėjo numatytą tvarką ir kas ne. Jei, kalbant apie toleranciją, tai pamirštama, nutylima arba sakoma, kad tai nesvarbu, tada nelieka pagrindo, nėra kuo pasiremti, ir mūsų pasirinkimai, ką toleruoti, lieka nepagrįsti arba grindžiami žmonių sugalvota tvarka ir jų įstatymais.

Klausiant, kas yra natūralu ir kas ne, visada reikia prisiminti dvigubą žmogaus prigimtį – gyvulišką ir dieviškąją. Pagal tai galima spręsti, kas verta žmogaus vardo ir kas ne.

Štai pavyzdys, kokie skirtingi gali būti vertinimai. Internete buvo paskelbtas straipsnis apie bandymus vaistais gydyti avinų homoseksualumą. Straipsnio komentaruose radau tokią nuomonę:

Vien tokių avinų buvimas įrodo, kad homoseksualumas yra natūralu ...

Kitas jam atsakė: *Taip! Natūralu gyvuliams ir tiems, kas su gyvuliais susitapatina. Tai yra – susitapatina su gyvuliškumu žmoguje... neieškodami nieko aukštesnio. Heteroseksualumas irgi nedaug kuo skiriasi, jei seksas be meilės.*

Labai svarbu, ar dar sugebame savarankiškai vertinti, kas yra natūralu ir kas ne, ar jau esame apžavėti ir suvilioti.

Dar vienas pavyzdys:

Britų Johnstowno pradinėje mokykloje Camartheno miestelyje mokiniams uždrausta daryti Motinos dienos atvirukus, kad taip nebūtų nuliūdinami bendraklasiai, neturintys mamų. Daugelio mokinių tėvai šį direktorės Helen Starkey sprendimą įvertino „kaip išprotėjusį politinį korektiškumą“. [Alfa.lt, 2007-02-08]. „Politinis korektiškumas“ – tai kitas tolerancijos pavadinimas. Sovietmečiu toks pataikavimas partijos politikai buvo vadinamas „bėgimu garvežio priekyje“.

Ar tai pakantumas? Kad iš esmės galėtume kalbėti apie pakantumą, visų pirma turime

būti įsisaŕmoninę, apibrėžę *savo pačių tapatybę*, įsitikinimus ir pagrindines gyvenimo vertybes. *Pakantumas yra sugebėjimas priimti kitą, besiskiriantį nuo tavęs, nuo tavo vertybių, ir tuo pačiu išlikti savimi. Išlikti savimi* – štai to kaip tik ir trūksta paviršutiniškame tolerancijos apibrėžime.

Panašiai yra ir su vadinamuoju politiniu korektiškumu. Teiginys: *Aš gerbiu jūsų pažiūras*, kurio dabar reikalauja politinių debatų etiketas, nėra pakantumas, nors iš pirmo žvilgsnio atrodytu, kad taip. Pakantus požiūris yra tik tada, jei sakoma: *Aš gerbiu jūsų teisę skelbti savo pažiūras, nors su jomis nesutinku, laikau jas klaidingomis*.

Laikraštyje *Daily Mail* (2006-09-07) rašoma, kad Anglijoje suimtas evangelikų pamokslininkas S. Grynas (Stephen Green) ir apkaltintas dėl įžeidžiančio elgesio. Ką jis padarė? Grynas dalino lapelius gėjų susirinkime Kardife. Kas buvo parašyta ant tų lapelių? Juose buvo citatos iš Biblijos, smerkiančios homoseksualizmą kaip nuodėmę. Kodėl nuodėmės smerkimas virto nusikaltimu? Todėl, kad nuodėmės smerkimas laikomas *homofobija*, kurios negali toleruoti atvira visuomenė. Bet jeigu jau visuomenė *atvira* ir tolerantiška, tai turėtų pakęsti!

Nors politinis korektiškumas (toliau PK) paprastai skelbiamas kaip reikalavimas toleruoti „kitą“, jis dažniausiai virsta nepakantumu tradicinėms gyvensenos, elgsenos ir mąstysenos formoms, priešišku tiems, kurie jų laikosi. PK žodyne *diskriminacija* yra didžiausioji yda, o *tolerancija* – didžiausioji dorybė. PK turi nuolat ilgėjantį sąrašą globotinių, kuriuos jis gina nuo bet kokios kritikos ir kurių interesus visokeriopai remia. Tame sąrašė yra, juodaodžiai, moterys, invalidai, vaikai, homoseksualai, satanistai, recidyvistai, storuliai ir t. t. Visi šie globotiniai apibrėžiami kaip „pažeidžiamos“ grupės, ir reikalaujama, kad visuomenė jų atžvilgiu reikštų didesnį „jautrumą“, „supratingumą“ bei „rūpinimąsi“.

P. Gotfridas (Paul Gottfried) savo straipsnyje *Multikultūralizmas ir kaltės politika. Link sekuliarios teokratijos* (2002) rašo, kad Vokietijoje už politiškai nekorektiškus pasisakymus kalėjimuose dabar sėdi daugiau žmonių, nei Rytų Vokietijoje prieš komunizmo žlugimą.

Dygliuota tiesa: laisvė – tai toks dalykas, kurio nesuteikęs kitiems, pats neturėsi.

Britanijos Vaikų, Mokyklų ir Šeimų ministras sakė gėjų aktyvistams, kad vyriausybė glaudžiai dirba su homoseksualų aktyvistų organizacija Stonewall, kad išgyvendintų homofobiškumą iš mokyklų. Stonewall teigia, kad religinės mokyklos yra 65% atsakingos už homofobiškumą. [LONDON, July 5, 2007 (LifeSiteNews.com)]

Čia netolerancijai pridengti pavartota nauja, kitokią tikrovę kurianti sąvoka – *homofobija*. Pagal apibrėžimą, *homofobija* – tai liguista, nepagrįsta homoseksualų, biseksualų, ir transseksualų baimė, jų vengimas ir priešiškus jiemis. *Homofobas* yra kiekvienas, kuris ryšį tarp vyro ir moters laiko svarbesniu; kiekvienas, kuris kritiškai vertina bei turi savo požiūrį į homoerotinio polinkio apraiškas ir priežastis; kiekvienas, kuris savo homoseksualius polinkius vertina neigiamai ir ieško išėities galimybių; ir, be abejo, kiekvienas, kuris homoseksualui siūlo terapines priemones ar alternatyvas.

Ar pastebite, kaip šitas homofobijos apibrėžimas stumia žmogų link gyvuliškumo? *Kiekvienas, kuris kritiškai vertina bei turi savo požiūrį į homoseksualizmą, – nemąstytk; kuris savo homoseksualius polinkius vertina neigiamai, – vergauk jiemis; kiekvienas, kuris homoseksualui siūlo gydymo priemones ar alternatyvas, – pasilik žemųjų instinktų vergovėje.*

Pastebėkime, kaip žodžio magija keičia tikrovę. Nesakoma, kad draudžiama gydyti homoseksualus, bet „kiekvienas, kuris bando tai daryti, pavadinamas homofobu“. Tačiau jei visuomenė yra tolerantiška, tai kodėl aš negaliu būti homofobu? Manipuliuojant žodžiais, demokratinėje visuomenėje iš žmogaus atimama *teisė pasirinkti*. Kita vertus, jei visuomenė tolerantiška, tai ji turėtų būti tolerantiška ir homofobams. Kodėl atvira visuomenė kai kam yra uždara?

Homofobija pagal ES parlamento 2006-01-18 rezoluciją yra ...*panaši į priešiškumą kitataučiams, antisemitizmą ar seksizmą*. Ir savaime aišku, kad politikas, kuriam svarbiau karjera, o ne sąžinė, kalbėdamas apie homoseksualumą, stengsis nenukrypti nuo šių, ES rezolucijoje išdėstytų reikalavimų. Ar žinote, ką reiškia *seksizmas*? Pasidomėkite...

„Negaliu atsigausti nuo šoko“, – sakė Seimo Šeimos reikalų komisijos pirmininkė Rima Baškienė. Ji kreipėsi į kultūros ministrą Joną Jučą, prašydama skirti 5500 litų projektui „Lietuvos karalienė Morta: istorija, dabartis ir perspektyva“ įgyvendinti. Jau septyniolika

metų šia premija apdovanojami talentingiausi Lietuvos vaikai. R. Baškienė sulaukė atsakymo, kad jos projektui lėšų neskirta. „Ne pirmą kartą, – sakė parlamentarė – bet mane pritrenkė pamačius, kokie projektai sulaukė finansavimo, – viešajai įstaigai „Studija 2“ atseikėti 20 tūkst. litų projektui „Liuks, liuks, liuks, fainas mano pimpaliuks“. „Tokie mūsų prioritetai“ – stebėjosi ji. Galima sakyti, kad toleruojama pagal tam tikrus prioritetus. [Alfa.lt, 2007-03-27]

Įstatymais kuriama netolerancija – toks Londone gyvenančios katalikės rašytojos Joanos Bogle straipsnio pavadinimas, kuriame ji kalba apie šeimos ateitį ES. Jame ji cituoja Vestminsterio arkivyskupo žodžius: *Aš baiminuosi, kad pasiteisinama tuo, kad yra leidžiami įstatymai, neva užtikrinantys toleranciją, o iš tikrųjų yra leidžiami teisės aktai, sukuriantys terpę netolerantiškumui. Mes matome, kur visa tai prasideda, bet negalime nuspėti, kuo tai baigsis. Kyla klausimas, ar netrūkinėja saitai, užtikrinantys pliaristinės visuomenės patvarumą?*

Seimo narė Ramūnė Visockytė, po to, kai buvo uždrausta TV laida apie šeimos vertybes, kurioje nedalyvavo homoseksualų atstovai, nors ir buvo kviesti, sakė: *Kai kokia nors žmonių grupė yra iškeliamą virš kitų, jos interesai imami propaguoti atskirai, jokios lygybės nebelieka. Tad šiuo atveju, pareiškiant, jog laidos negalima transliuoti dėl to, kad joje nepakanka tolerancijos homoseksualams, yra bandoma eskaluoti idėją, kad pastaroji žmonių grupė yra diskriminijuoma, ją iškeliant virš likusiųjų žmonių, taip jiems darant savotišką reklamą. Blogai yra ir tai, kad šie savotiški reklaminiai projektai yra remiami Lietuvos vyriausybės, taip pat ES lėšomis, tuo tarpu įvairios nevyriausybines organizacijos siekiančios spręsti įvairias šeimos ar vaikų socialines problemas, paramos neretai nesulaukia.*

A. Hovardas (Alexandre Havard), Europos centro lyderystės plėtros direktorius, rašo: *Tolerancija, kuri suprantama kaip moralinis reliatyvizmas, yra vienas iš tų demagoginių žodžių, kuriuos žiniasklaidoje sutinkame kiekvieną dieną. Tolerancija užėmė teisingumo vietą. Jūs nebeturite būti teisingi, jūs tiesiog privalote būti „tolerantiški“ ir priimti kiekvieną moralinę poziciją, net jei ši iš esmės prieštarauja moraliniam Gamtos dėsniui.*

Jeigu manoma, kad visi požiūriai yra vienodai geri, tai jau ne tolerancija, o tik *abejingas reliatyvumas*. Iš tokio reliatyvumo nuosekliai seka suvienodinimas. O pagal ką galima suvienodinti? Akivaizdu, kad pagal patį *žemiausią* (moralės, išsilavinimo ar kitoki) lygį arba pagal *paprastčiausią* atvejį. Jeigu kas nors neturi mamos (kai kurie vaikai jau turi tik du tėčius ir neturi mamos ir atvirksčiai), tai lengviausia yra mamas atimti iš kitų arba uždrausti jas minėti. Tačiau juk tolerancija, pakantumas yra *įvairovė*, bet ne suvienodinimas.

*

Nugriovė Leninas įvairių stilių pastatus, pastatė vienodus barakus su vienodais kambarėliais kiekviename ir apgyvendino juose visus žmones. Aprengė visus vienodomis uniformomis ir džiaugiasi patenkintas: dabar galėsiu pailsėti, – visi jau lygus.

Nespėjo Vladimiras Iljičius prigulti, kai pasigirdo beldimas į duris. Atidaro, o už durų stovi plikiai:

– *Nėra lygybės! Mes – delegacija nuo plikių...*

Įsakė Leninas visus plikai nukirpti. Na, dabar jau tikrai pailsėsiu, galvoja sau.

Susiruošė prigulti, bet ir vėl beldžia į duris. Atidaro. Stovi grupė besivaipančių, vienas į kitą pirštais rodančių piliečių.

– *O jums ko reikia?*

– *gh, gh, gh... mes – delegacija nuo bepročių...*

*

Dažnai prisimenami laikai, kai homoseksualai buvo sodinami už grotų. Nemanau, kad kurioje nors šalyje jie būtų buvę sodinami vien tik už tai, kad yra homoseksualai. Jei nuo jų elgesio niekas nenukentėdavo, jie būdavo pakenčiami.

Pakantumas yra išreikštas ir Izraelio Kneseto narių pasisakyme gėjų demonstracijų atžvilgiu:

Izraelio Knesetas pirmu balsavimu didele balsų persvara priėmė du įstatymus, kurie draudžia homoseksualų pasirodymus Izraelyje. Įstatymus pasiūlė parlamentarai Eliahu Gabbay ir Yitzhak Vaknin (Shas). Pirmas įstatymas draudžia gėjų paradus ir bet kokias perversijas šventame Jeruzalės mieste, o kitas draudžia homoseksualų demonstracijas visame Izraelyje. „Išraiškos laisvė nėra kurstymo laisvė, ji nėra kvietimas provokacijai. Tie, kurie nori leisti tokias demonstracijas Jeruzalėje, painioja laisvę su anarchija,“ –

sakė Gabbay laikraščiu Post. [ISRAEL, June 7, 2007 (LifeSiteNews.com)]

Pagal šį įstatymą homoseksualus pakenčia, bet neleidžia „lipti sau ant galvų“. Tačiau tai jau praeitis. Gėjų paradas įvyko jau ir Jeruzalėje.

Apie 2 000 žmonių ketvirtadienį Jeruzalėje dalyvavo kasmetiniame gėjų parade, kuris praeityje yra sukėles ir smurto protrūkių. Lydimi maždaug tiek pat policininkų, demonstrantai su vaivorykštės spalvų plakatais nužygiavo kilometro ilgio distancija Jeruzalės centre. [Balsas.lt, 2008-06-26]

Kad būtų dar aiškiau, kas yra pakantumas, pateikiu keletą skaitytojų nuomonių, atsiliepiant į prof. V. Zaborskaitės straipsnį *Tolerancija*, kuris buvo paskelbtas internetinėje svetainėje *Bernardinai.lt*. Tame straipsnyje Zaborskaitė aimanavo, kad buvusiems komunistams ir KGB-istams per mažai rodoma tolerancijos.

...Tolerancija reiškia pakantumą. KGB-istų ir taip niekas nemuša. Jie ganėtinai imitę. Tai, kad jie naudojasi ir piktnaudžiauja žmonių pakantumu – štai kur bėda.

...Yra dalykų, kuriems žmonės privalo būti nepakantūs. Jie svarbesni už patį tolerancijos staba, kurio suabsoliutinimas nutrina bet kokias ribas ir išplauna vertybes.

...Esate panaši į olandus, kurie niekada nesusidūrė su KBG klasta. Olandai dabar patys kaukia nuo to, kad buvo tolerantiški. Afrikos kriminaliniai elementai tapo Olandijos piliečiais. Jų daugėja. Olandai nežino, kaip spręsti tą iš tolerancijos kilusią problemą. Profesorė užmiršta, kad parazitavimas negali būti toleruojamas. Kas būtų, jei darže neravėtume piktžolių?

...Jeigu leukocitai taikytų tolerancijos idėją virusams (kitaminčiams), organizmas taptų virusų fabriku ir galop žūtų nuo pastarųjų gaminamų toksinų. Sociume kaip ir gamtoje: bendrabūvis remiasi kova arba, geriausiu atveju, simbiotiniais ryšiais. Tik religija nurodo visiškai kitokį, transcendentinį santykį tarp žmonių. Tolerancija – kažkoks išgalvotas meilės artimam pakaitalas be jokio turinio, tačiau orientuotas į imuniteto ardymą.

Dygliuota tiesa: tolerancija – tai žmogaus be įsitikinimų dorybė. Tolerancija, kaip jau sakyta, yra pakanta. Iš dabar brukamos tolerancijos sąvokos pakanta yra išguita. Tolerancija, kurioje nebėra pakantos, kuri priima viską iš eilės, virsta moraliniu iškrypimu – *tolerastija*. Priimdami tokią tolerancijos sampratą tampame „pažangiais“, bet moraliniais iškrypėliais – *tolerastais*.

Pasinaudokime panašumu. Žmogaus organizmas, kurį sudaro daugybė įvairiausių paskirties ląstelių, yra panašus į visuomenę, kurią taipogi sudaro žmonės, kaip ir ląstelės, atliekantys tam tikras pareigas, kurios būtinos visuomenės gyvybingumui palaikyti.

Teisingai suprastas pakantumas yra tarsi organizmo imunitetas. Jau pradžioje sakėme, kad absoliutus pakantumas reiškia bet kokios struktūros, visuomenės ar organizmo išnykimą. Imunitetą, kaip ir toleranciją, sudaro dvi priešingos reakcijos. Viena iš jų yra nukreipta prieš įsibrovėlius ar savos sistemos narius, ardančius nustatytą tvarką, kuri būtina, kad organizmas ar visuomenė galėtų normaliai veikti, o kita reakcija yra skirta *pakantiui sugyvenimui* su visu tuo, kas yra organizme ar visuomenėje. Pirmoji imuniteto reakcija vadinama *katatoksine* (*kata* gr. reiškia *prieš*) ir skirta kovai su tvarkos ardytojais, o antroji – *syntoksine* (*syn* gr. reiškia *kartu*) ir skirta *simbiotiniam* bendrabūviui.

Atrodo keista: kodėl Gamta ar Kūrėjas taip sumanė, kad būtų kažkokie virusai, ardantys nustatytą tvarką? Tačiau būtent per tai išryškėja silpnosios sistemos pusės ir sistema ar organizmas gali vystytis, tobulinti esamą tvarką. Gyvename nuolatiniame konflikte, o konfliktas yra vystymasis. Organizmas ar visuomenė normaliai veikia tada, kai abi šios reakcijos, *katatoksine* ir *syntoksine*, yra daugmaž vienodos ir sudaro maždaug po 50%. Jeigu abiejų reakcijų veiklumo sumos skaitine išraiška laikysime 100%, tada, galima sakyti, kad pavojus organizmui arba visuomenei iškyla kai viena iš šių reakcijų – *syntoksine* ar *katatoksine* – sumažėja mažiau 33,3% arba padidėja daugiau 66,6%. Abiejų jų suma visada išlieka 100%. Jeigu *syntoksine* reakcija padidėja virš 66,6% ir atitinkamai *katatoksine* susilpnėja žemiau 33,3%, tai visuomenė tampa per daug demokratiška ir iškyla grėsmė esamai tvarkai, o jeigu *syntoksine* reakcija tampa mažesnė nei 33,3% ir atitinkamai *katatoksine* padidėja virš 66,6%, visuomenei taipogi iškyla grėsmė virsti totalitarine.

Minėti 66,6% yra skaičiaus 666 atitikmuo, kurį šv. Jonas savo Apreiškime vadina *žvėries* skaičiumi. Šitas skaičius tinka visoms prieštaroms paaiškinti. Pavyzdžiui, gėrio ir blogio priešara. Kai blogis viršija žvėries skaičių 666, o pagal šiuolaikinį skaičiavimą

66,6%, prasideda visuomenės žlugimas; ir kuomet gėris viršija 666, prasideda visuomenės degradacija. O jeigu degraduojame ir žlungame, tai reikia apsisvarinti, skalbtis, – *žlugtą skalbti*.

Žemėje vystymosi sąlygos yra tokios, kad skirtingi žmonės, skirtingų tautų, kultūrų, religijų, įsitikinimų ir potraukių žmonės gali gyventi šalia vieni kitų ir net kartu. Tokia galimybė yra labai naudinga. Tai padeda ir skatina žmogaus vystymąsi. Dvasiniame pasaulyje, kur viešpatauja dėsnis – *panašus traukia panašų*, – tokios galimybės nėra. Žemė yra prieštarių, konfliktų ir tuo pačiu mokymosi bei vystymosi arba žlugimo vieta, o Dangus yra vienovės, susivokimo ir poilsio vieta. Bėdos ir problemos prasideda tada, kai žemės, t. y. prieštarių pasaulio sąlygomis norima padaryti rojų, kur visiems būtų vienodai gerai. Tačiau žemėje kuriamas rojus virsta pragaru.

Buvusioje Sovietų sąjungoje, kur mes gyvenome, buvo prievartinė ideologija – prieš ją atsilaikėme. Tačiau ar atsilaikysime prieš tolerancijos, lygių teisių ir panašių **apžavų** ideologijas?

Kitas žodis, kuris dažnai vartojamas šalia *tolerancijos* sąvokos, yra *diskriminacija*. Nors atrodo, kad šios sąvokos – *tolerancija* ir *diskriminacija* – yra priešingos, tačiau apžavų ideologijoje jos yra sukabintos į vieną tandemą ir naudojamos tam pačiam tikslui.

Tarptautiniu tapęs lotyniškos kilmės anglų k. žodis *diskriminacija* dabar vartojamas tik *neigiama* prasme, nors jis, kaip rodo lotynų ir anglų kalbų žodynai, turi ir kitą, *teigiamą* prasmę: *discrimination* reiškia: 1. *mokėjimas atskirti, išrinkti*; 2. *nevienodas traktavimas, diskriminacija*.

Kad žmogus galėtų ką nors vertinti, jis turi sugebėti atskirti, būti apdairus, atsargus ir tik tada jis gali įvertinti. Tačiau įvertinti galima ir teigiamai, ir neigiamai. Naudodami dabar įprastas sąvokas *modernus, atgyvena*, mes, visų pirma, diskriminuojame, t. y. išskiriame tam tikrus reiškinius ir šališkai juos pavadiname arba *atgyvenomis*, – suteikdami jiems neigiamą prasmę, arba *moderniais* – suteikdami teigiamą prasmę. Ir vienu, ir kitu atveju tai yra diskriminacija – *išskyrimas ir įvertinimas*. Tai rodo ir anglų k. žodis *discriminatory*, kuris reiškia: 1. *skiriantysis*, 2. *ižvalgus*, 3. *šališkas*. Šiame žodyje sudėtos visos trys prasmės: neutrali – *atskyrimas*; teigiama – *ižvalgumas* ir neigiama – *šališkumas*.

Vadindami atskirus reiškinius *moderniais* arba *atgyvenomis*, mes abiem atvejais, pabrėžiu, abiem atvejais, **diskriminuojame**, t. y. juos atskiriame vienokia ar kitokia prasme ir, žinoma, **visada** būname **šališki**. Žmogus, kuris nesugeba atskirti – diskriminuoti, yra neižvalgus, neapdairus, nekritiškas, kuriuo bet kas gali manipuliuoti. Apžavėti tolerancijos galimybių tenkinti savo žemuosius polinkius, jau nebesuvokiame elementarios tiesos.

Tie, kurie kaltina kitus diskriminacija, yra tokie patys diskriminuotojai ir šališki. Su diskriminacija yra panašiai, kaip ir su tolerancija. Kaip negali būti absoliučios tolerancijos, taip negali būti žmogaus ar visuomenės be diskriminacijos.

Be abejo, reikia platesnio žvilgsnio, išvalgumo (žr. *Apie tvarką*) norint tinkamiau atskirti ir įvertinti vieną ar kitą reiškinį, t. y. diskriminuoti. Vertinimas visada slepia savyje **priėmimą** arba **atmetimą**, t. y. **diskriminaciją**. Diskriminacija vien tik neigiama prasme įmanoma tik tada, jei žmogus gyvena tik kitų nuomonėmis ir pats nesugeba atskirti gero nuo blogo, tikro nuo netikro. Matyt, tokiais mus laiko, o gal tokie ir esame?

Pažiūrėkime, ką galima pasiekti draudžiant diskriminuoti. Iš to, kas buvo pasakyta apie žodžio *diskriminacija* reikšmes, tampa aišku, kad **draudimas diskriminuoti reiškia draudimą pasirinkti**.

Norint geriau suprasti, – rašo filosofas Alfonsas Degutis savo straipsnyje *Multikultūralizmo inversijos* [<http://www.patriotai.lt/straipsnis/2007/12/09/algirdas-degutis-multikulturalizmo-inversijos-i>], – ką iš tikrųjų reiškia šis „atviresnės“ visuomenės kūrimas, reikia suvokti, kas yra tradicinė buržuazinė visuomenė. Bet kurią konkrečią visuomenę apibrėžia būtent tai, ką ji riboja, atmeta ir marginalizuoja, (stumia į pakraščius: *margo* lot. *kraštas*) ir šia prasme negali būti visiškai atvirų visuomenių. Skiriamasis buržuazinės visuomenės bruožas yra būtent jos didžiulis atvirumas.

Klasikinėje liberalioje sampratoje tokia visuomenė teikia asmeniui didžiausią veiksmų laisvę, nes iš esmės ji draudžia tik prievartos naudojimą prieš nenusikaltusį asmenį. Visais kitais požiūriais žmogus yra laisvas gyventi kaip nori, bendrauti su kuo nori ir nebendrauti su kuo nenori. Buržuazinė visuomenė yra laisva ir atvira ta prasme, kad jos valdžia stovi sienų sargyboje ir nesikiša į privačius piliečių reikalus. Būtent dėl to, kad jos

valdžia dieną daugiausia miega, laisvoje visuomenėje kunkuliuoja privati veikla, klostosi plačiausia santykių bei ryšių įvairovė, taip pat ir didžiausias žmonių skirstymas – diferenciacija, nes individas čia turi didžiausią **pasirinkimo** ir didžiausią **diskriminacijos** laisvę.

Kuo labiau visuomenė yra daugiakultūrinė ir atvira, tuo sugebėjimas pasirinkti arba diskriminuoti turi būti didesnis. Kaip ir restorane – kuo ilgesnis valgiaraštis, tuo lankytojas turi būti išvalgesnis ir sugebėti kažką pasirinkti, o visiems likusiems valgiams pasakyti – ne. Tačiau šiandien ši elementari tiesa vertinama, kaip didžiausia erezija.

Diskriminacija tapo etikete, kurią galima klijuoti beveik bet kurioms aplinkybėms, jeigu jose reiškiasi skirtingi požiūriai ar skirtingi žmonių santykiai su kitais žmonėmis. Tačiau visiškai akivaizdu, jog *kiekvienas žmogus diskriminuoja kiekvienu savo pasirinkimu*. Rinkdamasis draugus, sutuoktinius, darbą ar darbuotojus, įsitikinimus, klubus, bažnyčias, žmogus diskriminuoja – jis *atsirenka* bendravimui vienus ir *atmeta* kitus. Diskriminacijos (pasirinkimo) nebūtų tik tada, jei visuomenėje visi būtų vienodi arba, naudojant palyginimą, jei valgiaraštyje būtų tik vienas valgis.

Kai valdžia ima kištis į **privačią** diskriminaciją, ji suteikia sau galią pasirinktinai kištis į privačius piliečių santykius ir netgi primesti jiems tam tikrą požiūrį. Kitaip sakant, kai valdžia atima iš piliečių pasirinkimo (diskriminacijos) teisę ir pasilieka ją tik sau, ji skirtingai vertina piliečius ir teikia privilegijas vieniems kitų sąskaita.

Vėl eilinis demokratijos paradoksas: **primesta tolerancija atima pasirinkimo laisvę**. Taip demokratijoje pamažu sugrįžta (bet jau sekuliari) vienvaldystė – despotija.

Diskriminacijos sąvoka susiformavo, kai piliečiai kovojo prieš valdžios vykdomą diskriminaciją (pavyzdžiui, prieš rasistinius įstatymus Amerikos pietų valstijose). Dabartinėje pažangiečių ir multikultūralistų vartosenoje ši pirmą kartą diskriminacijos prasmė apsvirtė. Dabar privatus asmuo gali būti apkaltintas dėl diskriminacijos, jeigu jis, pavyzdžiui, atsisako neįgalųjį arba apsiskelbusį homoseksualistą samdyti darbu savo įmonėje.

Kovodama su **privačia** diskriminacija, valdžia išsilaisvina nuo pareigos lygiai traktuoti savo piliečius ir tampa grėsme laisvai visuomenei. Kuo platesniu frontu kovojama su privačia diskriminacija, tuo didesnes savivalės galias įgyja valdžia. Esant tokiai padėčiai, ne visuomenė kontroliuoja valdžią, bet valdžia tolydžio vis labiau kontroliuoja visuomenę, – rašo A. Degutis.

Reikia skirti valdžios vykdomą diskriminaciją ir privačią, t. y. asmeninę diskriminaciją, kurią kiekvienu savo pasirinkimu vykdo kiekvienas laisvas žmogus. Akivaizdu, kad atėmus teisę diskriminuoti, žmogus praranda pasirinkimo laisvę. *Drausti diskriminuoti, reiškia atimti iš žmogaus pasirinkimo laisvę*.

Diskriminacijos sąvoka tapo socialinės inžinerijos priemone, kurią valdantieji sumaniai ir, ko gero, tikslingai naudoja keisdami visuomenę ir kurdami naują tikrovę. Tokiu būdu žadėtoji ir lauktoji civilinė visuomenė, kurioje visi būtų lygūs, dingsta kaip mirazas. Naujos despotijos kūrimas, pasitelkiant kalbos magiją, vaizduojamas kaip kova su prietarais ir su netolerancija.

Ksenofobija, diskriminacija, rasizmas, seksizmas, patriarchalizmas, homofobija, fundamentalizmas – šie ir kiti „naujakalbės“ menkinamieji žodžiai yra socialinės inžinerijos įrankiai. Nustatytoji Kūrėjo tvarka ir tradicinės žmonių nuostatos, naudojant kalbos magiją yra puolamos kaip patologiniai reiškiniai. Socialinė inžinerija, tokia, kokia ji yra dabar, yra nukreipta ne tik prieš religiją ir kultūrą, bet ir prieš žmogų, prieš visuomenę. Tai mirties kultūra, kaip ją taikliai pavadino popiežius Jonas Paulius II.

Ir vėl eilinis demokratijos paradoksas: daugiakultūriškumas virsta beveide, savo savitumą praradusia, vienalyte visuomene, o atvira visuomenė virsta uždara. Jau yra ir jos pavadinimas – skaitmeninis konclageris.

R. Šimašius straipsnyje *Kalėdų Seneliui – įspėjimą dėl diskriminavimo?* (2008-01-04) rašo: *Pradėjus siekti neįmanomos lygiavos, ima vežėti tikroji nelygybė. Daugelis žmogaus teisių gynėjų jaučiasi radę visus atsakymus: jei žmonės skirtingai traktuojami pagrįstai – tai diferencijavimas, ir viskas puiku, o jei jie skirtingai traktuojami nepagrįstai – tai jau diskriminavimas, kuris jokių būdu netoleruotinas. Problema tik ta, kad skirtumas tarp pagrįsto ir nepagrįsto yra žinomas ne eiliniam sveiko proto žmogui, o tik tiems, kurie propaguoja totalinį diskriminavimo panaikinimą*.

Čia Šimašius pasako labai svarbų dalyką – kad yra tie, kurie žino, kokia diskriminacija yra pagrįsta ir kokia nepagrįsta, bei tie, kurie nežino, kuriems nurodoma. Taip kaip, ir F.

Dostojevskio legendoje Didysis inkvizitorius – yra vedantieji ir vedamieji į Naująją pasaulio tvarką.

Lygių galimybių įstatymas draudžia diskriminuoti amžiaus, lytinės orientacijos, negalios, rasės, etninės priklausomybės, religijos, įsitikinimų pagrindu. Visur, išskyrus (kol kas) šeimą ir privatų gyvenimą. Praktika rodo, kad į diskriminavimo draudimo akiratį gali patekti bet koks bent kiek viešas veikimas. Sakau, gali patekti, nes kas patenka ir kas ne, nurodo vedantieji į naująją pasaulio tvarką.

Lygių galimybių arba diskriminacijos įstatymas suteikia valdžiai galią drausti asmeninį pasirinkimą, t. y. diskriminaciją, ir suteikia jai galią pasirinktinai kištis į piliečių santykius. Kitaip sakant, kai valdžia pasisavina galią taikyti privačią diskriminaciją, ji įgyja visiškos diskriminacijos laisvę – laisvę skirtingai vertinti savo piliečius, teikiant privilegijas vieniems kitų sąskaita. Nes tik valdžia žino kada diskriminuojama pagrįstai ir kada ne. Juk nėra pagrindo, nebėra į ką atsiremti – Dievo tvarka sekuliariame pasaulyje yra atmesta. Atmetęs Kūrėjo nustatytą tvarką, sekuliarus pasaulis žygiuoja į žmonių sugalvotą tvarką, kuri vadinama „naująją pasaulio tvarka“. Kokia jis bus, parodys netolima ateitis.

Reikalavimas paklusti pridengiamas žodžiu tolerancija. Niekas mūsų lyg ir neverčia paklusti, prašo tiktai toleruoti. Na, ir mes sutinkame – nenorime būti tamsuoliai, norime būti pažangūs... Prisiminkime minėtas sutikimo gaminimo technologijas. Taigi, tolerancija ir diskriminacija yra sutikimo gaminimo gaminiai arba socialinės inžinerijos įrankiai. Nebėra prievartos ... yra tik sutikimas.

Prisiminkime gundymo pakopas: 1. *прилог* (gundymas, argaulė); 2. *сочетание* (sutikimas); 3. *пленение* (pavergimas); 4. *страсть* (aistra); 5. *прелесть* (apžavai).

Kai peržengiama antroji pakopa – sutikimas, – likusios eina „kaip iš pypkės“...

*Pavyzdžiams naudota medžiaga iš periodinio elektroninio žurnalo
PRO VITA*

Aleksandras Žarskus